

нало любовно усмихваніе, въ което исчезвахъ послѣднитѣ ѣ двоеумія.

Тя пристѣпи къмъ столицето и угаси еднажъ отъ двѣ свѣщи, взе же другата въ лѣвѣтъ си рѣкъ, и облегна я о него, отведе го въ еднажъ ближнѣ стаѣжъ.

— „Мълчи,“ казува му, като му посочи съ прѣстъ стѣнитѣ и подиріето (таванѣтъ), като че ся бои ужъ да ся не чуе. — „Чакай мя тука.“ И туй като каза излѣзе прѣвъ едни врата и зе и свѣщѣтъ съ себе си.

Тѣй останѣ самъ въ тъмницѣтъ, облѣгнѣтъ о единѣ столѣ, безъ да смѣе да ся помръдне, като ся боеше да не раздигне безразсѣдно нѣкакѣвъ шумѣ, та почака до двадесетъ минути, които му ся видѣхъ единѣ цѣлъ вѣкъ. Сърцето му тупаше тѣй силно, щото виждаше му ся че къщата кѣтеше отъ тупеніята на Полнѣ и на сърцето му, та ся услухваше да распознае тупеніята. Послѣ потискаше сърцето си и съ двѣтъ си рѣцѣ, като да го насили да мълчи, и броеше секундытъ и настрѣхнуваше отъ ужасъ. Тогазъ чу слабото скръцваніе на врата излека отворены, послѣ изшумоляваніето на дългы дрехы потѣтрузены по